

5- İman, bir manevî tûba-i cennet çekirdeğini taşıyor. Küfür ise manevî bir zakkum-u cehennem tohumunu saklıyor.

Demek iman, bir manevî tûba-i cennet çekirdeğini taşıyor. Küfür ise manevî bir zakkum-u cehennem tohumunu saklıyor. Demek selâmet ve emniyet,

yalnız İslâmiyet'te ve imandadır. Öyle ise biz daima **أَلْحَمْدُ لِلَّهِ عَلَى دِينِ**

الْإِسْلَامِ وَ كَمَالِ الْإِيمَانِ demeliyiz.

Burada Üstad, imanı ve küfrü **çekirdek-ağaç** misaliyle özetler. Çekirdek küçüktür ama içinde **bir ağacın kaderi** saklıdır.

İman, kalpte taşınan **manevî bir Tûbâ-i Cennet çekirdeğidir**. Şimdilik görünmez; ama sabırla, sadakatle ve ibadetle beslendikçe ebedî saadet ağacına dönüşür. İman ve küfür birer çekirdektir. İman çekirdeği kalpte huzur, ümit, emniyet, mânâ, sabır, şükür, merhamet, tevekkül ve rıza gibi tatlı meyveler verir; insanın içini genişletir, ruhunu sakinleştirir ve hayatına istikamet kazandırır.

Küfür ise manevî bir **zakkum-u Cehennem tohumu** gibidir. Dıştan küçük görünür; fakat neticesi acıdır. Şüphe, korku, manasızlık ve iç azabı onun meyveleridir. Küfür çekirdeği korku, ümitsizlik, manasızlık, huzursuzluk, kin, haset, isyan ve başıboşluk gibi acı meyveler doğurur; kalbi daraltır, ruhu yakar ve hayatı savurur.

Bu çekirdekler zamanla büyür dallanıp budaklanır: iman çekirdeği büyüyerek Cennet'te Tûbâ ağacına, küfür çekirdeği ise Cehennem'de Zakkum ağacına inkılâp eder.

Neticede insan, dünyada tattığı meyvelerle hangi ağacın tohumu taşıdığını kendi hâliyle ilan eder.

Bu yüzden selâmet ve emniyet başka yerde aranmaz. Ne servette, ne güçte, ne makamda... **Yalnız İslâmiyet'te ve imandadır.**

Çünkü **selâmet ve emniyet**, geçici şartlara değil; **hakikatin kendisine** bağlıdır. Dünya değişir, insanlar değişir, güç ve imkânlar elden gider; fakat İslâmiyet, insanı değişmeyen bir merkeze bağlar. İmanla insan sahipsiz olmadığını bilir, başıboş olmadığını anlar, başına

geleni tesadüfe değil hikmete verir. Bu yüzden korku azalır, kalp emniyete kavuşur, hayat mânâ kazanır. İşte selâmet ve emniyet başka yerlerde değil; insanı Rabbine bağlayan, ölümü yokluk olmaktan çıkaran ve hayatı vazifeli kılan **İslâmiyet'te aranır**.

İşte bunun için mümin, bu nimetin farkında olarak daima şunu söyler:

أَلْحَمْدُ لِلَّهِ عَلَى دِينِ الْإِسْلَامِ وَ كَمَالِ الْإِيمَانِ

İslâm nimetine ve imanın kemaline bizi eriştiren Allah'a hamd olsun.